

DANIJEL DRAGOJEVIĆ

Esernyő alatt

*Talán mégse kellett volna elindulni.
Mindjárt sötét lesz, villám cikázik, a cipőnk átázik.
És felébred bennünk az otthon melege utáni vágy,
Tehetlenségünk és halandóságunk biztos tudata
A záporozó cseppek alatt.
Várhattunk volna.
Mások békésen szunnyadnak, mi meg
Az esernyő nyelét szorongatjuk,
Keménységétől összetörik szobánk.
Sohasem voltunk ilyen közel egymáshoz, mint most,
A fekete vászon oltalma alatt.
Sohasem voltunk ilyen egyszerűek és meghittek:
Két csupasz ág az éjszakában.
Vajon hol van most az építőkedv, a büszkeség,
A test önkívülete? Félszeg gesztusaink?
Lehet, hogy a mag már megfogant a barázdában?
És léteznek számunkra is halálon túli
Szép gondolatok a derengő ablakfényben;
Ez a víz elmossa talpunk alól a földet,
Nem engedi, hogy tekintetünket felemeljük,
És minden nedves, még a két mozgó test között
Az üresség járatai is.
Valahol egy kutya csontot rág,
Miközben a szerető tükröt igyekszik tartani*

*A kifeszített vászon alatt,
Nincs kétségbeesés, nincs jövőbe vetett hit,
És nincsenek képek, gondolatok
Amelyekben megkapaszkodhatnánk –
Most nincs porhintés.*

*Itt minden egyszerű és közönséges.
Az eső csak esik, a gödrök megtelnek,
Sötétséget hoz a szél,
Mi pedig lassan eltűnünk.*

FENYVESI OTTÓ fordítása

IVO REŽEK: LÁNY (1925)